IVANOV'S VERTELUURTJES

Nr 87

SACHA IVANOV

DE SCHAT VAN HET BLEEKGEZICHT

Uitgeverij ERASMUS, Rijschoolstraat, 25. — Leuven.

Prijs : 60 CENTIEMEN

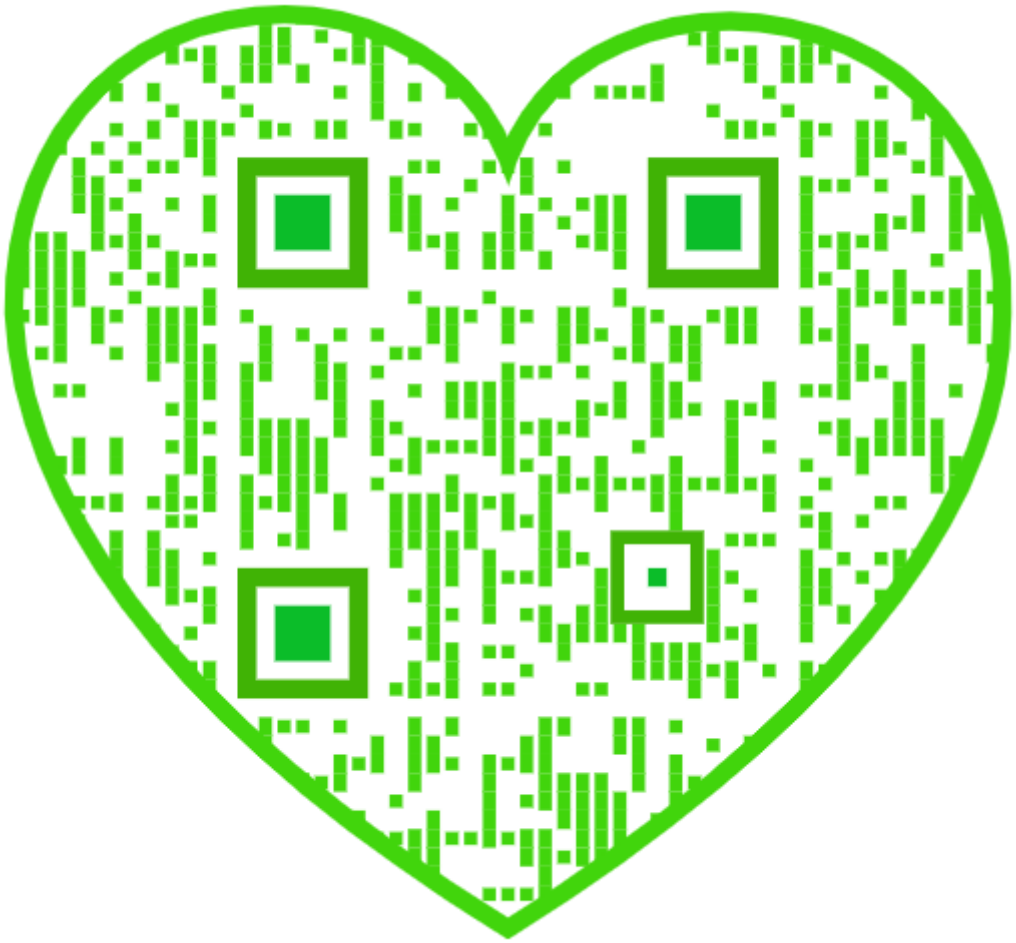

IVANOV'S VERTELUURTJES

Reeds verschenen en bij uw dagbladverkooper te verkrijgen :

1. De Geest van den Zwerver. — 2. Het Naaistertje van 't Tempelhof. — 3. De Hut naast het kasteel. — 4. Het gestolen Kind. 5. Wie is de schuldige ? — 6. Jim, de Weesjongen van Chicago. 7. Jim's avonturen bij de Cowboys. — 8. Het Geheim van het drijvend Wrak. — 9. Zijn Zoon. — 10. Het Eiland van den Dood. 11. In de Klauwen van Bill Sullivan. — 12. De Roode Auto. 13. De Heks van den Watertoren. — 14. De Schat van Oom Felix. 15. De Wraak van Soliman. — 16. Jim's Avonturen in de geheimzinnige Vallei. — 17. De Bende van Klaver-Zeven. — 18. Het drijvend Graf. — 19. Het Spookhuis. — 20. De Vuurvogel. — 21. Het Zoontje van den Mijnwerker. — 22. Oog voor Oog, Tand voor Tand ! — 23. Een beroerde Spookgeschiedenis. — 24. De gesluierde Prinses. — 25. Boven den Afgrond. — 26. Het Kerkhof der Olifanten. — 27. Carla de Berentemster. — 28. De geheimzinnige Hand. — 29. De Zwarte Bende. — 30. De misdadige Voogd. — 31. Het Geheim van den Grooten Lama. — 32. De Zeeschuimers. — 33. De Machinist van den Sneltrein 713. — 34. Het Japansch Juweelkistje. — 35. De Schuimers van de Prairie. 36. Het Tragische Luchtschip. — 37. De behekste Tijger. — 38. De Bloedwraak der Araukaners. — 39. Het Schip zonder Bemanning. — 40. Willy Pits en de Bende van Klaver Zeven. — 41. Handen Omhoog ! — 42. De kleine Pick-Pocket. — 43. Zwarte Bison op het Oorlogspad. — 44. Het Kerstfeest van Nat en Wim. 45. Bakoto, de wreede Afgod. — 46. De Bewaker van het Gebergte. — 47. De blinde Passagier. — 48. Pedro, de Blanke Geest der Prairie. — 49. De Maanmensch. — 50. Jim wordt Sheriff. — 51. De levende Boeddha. — 52. De Jacht op den Maanmensch. — 53. Amatoek, de Berenjager. — 54. Grollok, de Witte IJsbeer. — 55. De heilige Olifant. — 56. Sheriff of Dief ? — 57. Nat wordt Detectief. — 58. Het Zilveren Beest. — 59. De uitgebrande Krater. — 60. De aanval op het Blokhuis. — 61. De Wonderbare Supporter. — 62. Op Leeuwenjacht. — 63. De Lynch-Wet. — 64. De verdwenen Diamanten. — 65. De Ranch zonder Vee. — 66. De Baai der Verschrikking. — 67. 400 Meter onder de Zee. 68. De Wraak van den Toovenaar. — 69. De Berg van Goud. — 70. De Zwarte Sultan. — 71. Aïssa, de Slavin van den Zwarten Sultan. — 72. El-Zibar, de Witte Sultan. — 73. Cow-boys zonder Paarden. — 74. Jo de Karbonkel speelt weer Parten. — 75. Tarzan, de Mensch-Aap. — 76. Allah is groot ! — 77. Tarzan, de Koning van het Woud. — 78. Sancho, de Gier van de Pampa's. — 79. De Wolf van de Far-West. — 80. De Schat op het Kerkhof. — 81. De Zwarte Ruiter. — 82. Het Meisje met de Robijnen. — 83. De IJzeren Maagd. — 84. Tarzan, de Krokodillenkoning. — 85. Cowboy-Oorlog. — 86. Nat maakt een Zeereis.

IVANOV'S VERTELUURTJES

Nr 87

De Schat van het Bleekgezicht

●

Conrad stond met Salvator zijn vertrouwden peone, op den verdedigingsmuur, die het blokhuis omgaf.

De laatste stormloop van de Pilars (1) had er hier en daar leelijke bressen in geslagen en

(1) Zie nr 60 van « Ivanov's Verteluurtjes » : DE AANVAL OP HET BLOKHUIS.

COPYRIGHT BY SACHA IVANOV 1937. — Alle rechten van reproductie, adaptatie, vertaling, tooneel- of filmbewerking voorbehouden.

Conrad stond er op, den muur zoo rap mogelijk te herstellen!

Met die roode duivels was men nooit gerust!

Plots zag hij in de verte een stofwolk oprijzen.

Een ruiter daalde in vliegenden galop van den flank van den Westheuvel.

— Salvator, als die gek zich den nek niet breekt, ken ik er niets meer van! lachte Conrad.

Salvator keek in de aangewezen richting.

— Daar komen er nog vier, zei hij.

Inderdaad, op den kam van den heuvel waren vier zwarte puntjes verschenen, die stilaan grooter en grooter werden en op hunne beurt den heuvelflank afrenden.

— Zouden het onze mannen zijn die al terugkomen? vroeg Conrad.

Salvator schudde het hoofd. Met zijn scherpe oogen had hij den ruiter reeds herkend.

— Neen, meester, zei hij, het is Senor Leone en hij komt recht naar hier toe.

— We zullen dan maar best doen in de haciendera (1) te gaan om hem af te wachten, zei Conrad.

Nauwelijks waren ze binnen of Leone kwam

(1) Haciendera = woonhuis.

in vliegende vaart de poort binnenstormen en liet zich hijgend uit den zadel glijden.

— Senor Conrad, ik kom bij u ! riep hij buiten adem.

— Dat zie ik, Senor Leone, zei Conrad lachend. En wie zijn die vier vrienden van u, die ginds in de verte afkomen ?

— *Dios mio !* lach niet Senor Conrad ! Help mij ! Sluit de poort van uw blokhuis en help mij !

— Wat gebeurt er dan, Senor Leone ?

— Sancta Maria ! Het is Sancho met vier van zijn bandieten, die achter mij zitten. Sluit de poort zeg ik u !

— Sancho ! De gier van de Pampa's (1). Voor den drommel, de schelm is wel stout zich in het Blokhuis te wagen, maar hij weet ongetwijfeld, dat de peone's naar de planting zijn, de uitgeslapen schurk ! Salvator ga, en sluit de poort.

De peone verliet haastig het vertrek en Conrad richtte zich weer tot Leone.

— En zeg me nu, Senor Leone, met wat ik u van dienst kan zijn ?

Maar vooraleer Senor Leone kon antwoorden,

---

(2) Zie nr 78 van « Ivanov's Verteluurtjes » : SANCHO, DE GIER VAN DE PAMPA'S.

hoorde men het lossen van schoten en kwam Salvator weer binnengevlucht.

— Ze zijn al op het erf! schreeuwde hij. Sancho en twee bandieten en Bonte Poema, het opperhoofd van de Pilars!

Senor Leone werd doodsbleek.

— Mijn geld ! Mijn schat ! jammerde hij. Steek het weg, Senor Conrad! Sancho mag het niet vinden!

Bevend stak hij een korte maar dikke rol in de handen van den verbluften Engelschman.

Conrad keek een oogenblik rond naar een veilige bergplaats.

Er was geen tijd meer om het geld in het coffrefort te steken, doch op de tafel lag het vel van een gestroopt konijn.

Conrad stopte er de dikke rol bankbiljetten in en wierp het vel dan terug op tafel, alsof het niet de minste waarde had.

Op hetzelfde oogenblik stormden de bandieten binnen en kwamen met getrokken revolver op de drie mannen af.

Sancho maakte een breeden zwaai met zijn sombrero (hoed) en zei spottend :

— Ik groet u, Senor Conrad, edele verdediger der deugd! Wilt ge zoo vriendelijk zijn mij het

geld te geven, dat die oude aap u is komen brengen?

Meteen richtte hij het wapen op Conrad's borst.

— Ik weet van geen geld, daarbij, zelfs indien ik het had, zou ik het u toch niet geven, zei Conrad fier.

— Bah! ik zal het wel weten te vinden! spotte Sancho. Houd dat bleekgezicht in 't oog, Bonte Poema!

Grinnikend ging de Roodhuid zich naast Conrad stellen, terwijl de twee bandieten Senor Leone en Salvator bewaakten.

— Waar is het geld! siste Sancho, zich tot Salvator richtend.

De peone deed een vaag teeken naar den brandkoffer.

— Ha! Ha! De schat zit al achter slot en grendel! schimpte Sancho. Wacht, we gaan er kort spel mee maken!

— Wat een steenezel! dacht de peone. De schat ligt vóór zijn neus in het konijnenvel en hij ziet hem niet!

Maar de dolle Sancho had reeds zijn zwaar repetitie-pistool getrokken en schoot er lustig op

los, om het slot van de brandkast stuk te doen springen.

De kogels ketsten met geweld van op de stalen platen van den brandkoffer terug de kamer in.

— He, patron! voorzichtig wat! We hebben nog geen lust naar 't pierenland te vertrekken, riep een van de bandieten.

Maar Sancho hoorde niet!

Woedend omdat het slot niet sprong, loste hij schot op schot, zonder verpoozen.

Na een paar oogenblikken was de kamer vol stinkenden rook.

Men kon geen hand voor oogen meer zien.

Terwijl Sancho maar altijd voortging met schieten, begon Senor Leone, langzaam, met katachtige bewegingen naar de tafel te sluipen.

Dan, als een tijger, die op zijn prooi springt, sprong hij naar het konijnenvel en stekte het vast.

In een sprong was hij nu aan de deur, rukte ze open en wipte op den rug van zijn draver, die op zijn meester stond te wachten.

Maar bijna zoo rap als Leone zelf was Bonte Poema de deur uit.

— Het bleekgezicht vlucht met den schat! tierde de Indiaan, terwijl hij in den zadel sprong.

— Carabadja! vloekte Sancho, en ik sta hier nutteloos mijn kogels te verschieten! Er achter mannen! Er achter!

Maar eerst die twee felle jannen gebonden en een muilband aangedaan !

Op een, twee, drie hadden de bandieten Conrad en Salvator gekneveld en een prop in den mond gedraaid.

Dan sprongen ze op hun paarden en draafden weg.

Het werd een woeste achtervolging.

Senor Leone dreef de sporen diep in de flanken van zijn paard en reed als bezeten over den rotsachtigen grond.

Maar Bonte Poema, op zijn vurigen draver gezeten moest voor hem niet onderdoen!

Integendeel! Bij iederen sprong van zijn paard won hij veld en kwam al nader en nader bij het vluchtend bleekgezicht.

Plots weerklonk een schot.

Het paard van Senor Leone stijgerde.

Eén oogenblik hoopte Sancho dat zijn berijder uit den zadel zou tuimelen.

Maar met een krachtigen ruk aan den teugel wist Leone het dier te beheerschen en verder ging de duizelingwekkende rit over keien en rotsen.

— Doemnis ! vloekte Sancho, hij gaat naar het duivelshol !

Op het uiterste grondgebied van de haciendera van Conrad Waite, lag een uitgedroogde waterput. Hij was wel zestig meter diep en de legende liep rond, dat de duivel er zijn verblijf in hield.

Inderdaad, wanneer men zich bij donkeren avond over den put boog, zag men twee vurige punten op den bodem branden en kon men een akelig gesis uit de diepte hooren opstijgen.

't Was naar dien put dat Senor Leone zijn paard voortjoeg.

Sancho echter hief weer zijn wapen op, mikte en vuurde.

Met een gil tuimelde Leone op den grond, doch met een opperste krachtinspanning wierp hij, vooraleer voor goed neer te vallen, het konijnenvel in het duivelshol...

Een paar oogenblikken later stonden Bonte Poema, Sancho en de twee roovers naast hem.

De Indiaan boog zich over Senor Leone, die geen teeken van leven meer gaf.

— Bleekgezicht dood en schat van bleekgezicht in hol van zwarten geest, zei hij heesch.

— Al lag de schat in de hel zelf, wij zullen hem er uit halen ! kreet Sancho, rood van woede. Duizend pesetas Bonte Poema, als ge in den put wilt dalen !

Bonte Poema echter schudde weigerend het hoofd.

— Mijn blanke broeder is zeer mild, zei hij, Bonte Poema wil niet zooveel geld van Sancho aanvaarden !

Maar een der twee roovers was reeds vooruitgekomen.

— Voor duizend pesetas wil ik tot in 't diepste der hel dalen, zei hij.

Twee lasso's werden stevig aaneengebonden.

Sancho maakte een der uiteinden onder de oksels van den bandiet vast en zachtjes werd hij in den put neergelaten.

De put scheen geen bodem te hebben ! Elke lasso was minstens een dertig meter lang, ze waren bijna heelemaal afgelaten en nog was de bandiet op den bodem van den put niet gekomen.

Eindelijk hoorden ze hem « Halt » roepen.

— Hij is er, zei Sancho, terwijl hij zich vol verwachting over den put boog.

Doch op hetzelfde oogenblik steeg zoo 'n ijselijk gehuil uit de diepte op, dat de drie mannen,

die rond den put stonden, het bloed in de aderen stolte.

— Trek hem op! Trek hem er uit! schreeuw de Sancho, door een bijgeloovige vrees overvallen.

Helaas! toen de man weer boven was gehaald, gaf hij geen teeken van leven meer.

Zijn gelaat en zijn lippen zagen blauw, uit zijn hand sijpelde een dun straaltje bloed...

— Niet goed daar beneden, zei Bonte Poema wijselijk, Wigwam van zwarte geest!

— Zwijg! beet Sancho hem toe, of ik doe u, uw tong voor immer inslikken.

De Indiaan zweeg, maar keek den hoofdman spottend aan.

— Aan uw beurt, Carlo! gebood Sancho, zich tot den anderen bandiet wendend.

Er huist waarschijnlijk een wild dier, daar beneden, draagt de bijl mee, dan kunt ge u verdedigen!

— Wel bedankt, kapitein! Indien een wild dier in den put gevallen was, zou het hals en nek gekrookt zijn en niet meer kunnen bijten! Het is de duivel die er in huist!

— Gekkepraat! stoof Sancho op. Naar beneden, zeg ik, of ik schiet u neer als een hond!

— Als ge 't zoo plezierig vindt, ga er dan zelf in! smaalde de bandiet.

— Ik zal gaan, lammeling! Maar als ik den schat bovenhaal, zult ge er geen centavo van krijgen, onthoud dat goed, brulde Sancho.

— Heel goed, kapitein, ge zult het geld niet gestolen hebben. 't Valt nog te zien of ge weer boven zult komen! spotte de bandiet, terwijl hij de lasso om het middel van Sancho vastmaakte.

Maar de kapitein was nog maar pas in het midden van den put, of hij begon te schreeuwen en te roepen en aan het uiteinde van den lasso te spartelen als een paling.

— Haal mij op! Trek mij er uit! Haast u ! Haast u!

Bonte Poema en Carlo trokken wat ze konden.

Toen de kapitein weer boven was en goed en wel op den lagen rand zat uit te blazen, was hij onkennelijk.

Hij zag wit tot in zijn lippen en het angstzweet stond hem op het voorhoofd.

— Heeft mijn blanke broeder den schat van het bleekgezicht gevonden? spotte Bonte Poema.

Maar Sancho had geen lust te lachen, hij klappertande van schrik.

— Het *is* de duivel, die daar beneden zit, fluisterde hij. Hij richtte zijn bliksemende oogen op mij en stelde zich kaarsrecht tegen den wand. Per Dios! voor al de schatten van de geheele wereld, daal ik in dien duivelsput niet meer neer!

Kom Carlo, we trekken er uit! Bonte Poema mag het beproeven als hij wil, ik heb er genoeg van.

Haastig groeven ze een graf voor den dooden bandiet, legden er het lijk in en vertrokken in vollen galop op hun vurige dravers.

Ze zagen den spotlach niet, die de lippen van Bonte Poema opkrulde.

— Laffe koyoten, morde hij misprijzend, Bonte Poema en zijn krijgers zullen den schat van het bleekgezicht ophalen. Ze zullen geen melk drinken als de zuigelingen! Een heel vat vuurwater zullen ze koopen en dan zullen ze de Mapoetchen gaan dooden in hunne wigwams!

Op zijne beurt sprong de Indiaan op zijn paard en verdween achter de steile rotsen.

***

Lustig fluitend, den sombrero in den nek en de hand in de zijde reed een ruiter naar het blokhuis toe.

Het was Pedro, de blanke Geest van de Prairie (1).

Achter hem zat zijn jonge vrouw, Fanny, de zuster van Conrad Waite.

Zooals afgesproken waren de jonge lieden getrouwd gedurende het bezoek van Oom Harold(2) en sedertdien leefde Pedro niet meer op de wereld, maar in den hemel!

Naast hen, reed Helena met kleine Blanka. Ze hadden een paar dagen bij de jonge lieden doorgebracht en keerden nu vol verlangen naar huis terug.

Een kwartiertje later sprongen de reizigers van hun paarden voor de deur van de haciendera.

Ze hadden de inrijpoort van het blokhuis wijd open gevonden, en toch kwam niemand hen verwelkomen...

Kleine Blanka liep als een hinde naar het woonhuis.

---

(1) Zie nr 48 van « Ivanov's Verteluurtjes » : PEDRO DE BLANKE GEEST VAN DE PRAIRIE.

(2) Zie nr 78 van « Ivanov's Verteluurtjes » : SANCHO, DE GIER VAN DE PAMPA'S.

— Papie! Papie! We zijn hier terug! Papie! Waar zijt ge?

Maar niemand antwoordde op het teeder kinderstemmetje...

Gejaagd liep Helena de woonkamer binnen.

Niemand!

Maar Pedro was reeds naar het kleine bureeltje van zijn vriend gesneld. Hij kende de gewoonten van Conrad en wist dat hij zich daar gewoonlijk hield.

En inderdaad, daar vond hij zijn vriend en Salvator, den peone.

Maar in welken toestand!

Ze waren als worstjes gebonden, de armen op den rug, de voeten bijeen!

Een prop die hun het roepen moest beletten, had hen ten halve verstikt; ze zagen alle twee reeds rood en blauw.

In een oogwenk had Pedro de koorden losgesneden en hun den prop uit den mond getrokken.

Conrad Waite schudde zich als een natte poedel.

— 't Is waarlijk niet te rap, dat ge gekomen zijt, Pedro, morde hij, ik was bijna verstikt.

Maar Pedro had geen tijd om naar zijn gegrom te luisteren.

Zijn bloed was aan 't koken gegaan.

— Wie deed het? vroeg hij scherp.

— Sancho en Bonte Poema. Ze wilden Senor Leone zijn geld...

— Dat zult ge mij onderweg vertellen. We gaan er achter, vooruit! Weet ge welke richting ze namen?

— Ik zag ze langs den kant van den duivelsput uitrijden, zei Salvator, die kattenoogen scheen te hebben, zoo scherp zag hij.

— Haal de paarden, Salvator, gebood Pedro, wij zullen intusschen de vrouwen geruststellen.

Een paar oogenblikken later draafden de drie mannen naar den duivelsput toe.

— Daar ligt iemand! riep Salvator reeds van ver.

— Het is Senor Leone, zei Conrad, toen ze dichterbij gekomen waren, de schurken zullen hem gedood hebben.

Pedro was reeds van zijn paard gesprongen en boog zich over den haciendero (meester van de haciendera).

— Hij leeft! zei hij.

Hij nam zijn veldflesch en goot den man eenige druppels versch water in den mond.

Senor Leone opende de oogen.

— Dood mij niet, Sancho! Ik heb den schat niet meer! Hij ligt in den put, schreeuwde hij, bevend van angst.

— Ik zal u niet dooden, want ik ben Sancho niet, zei de trapper lachend.

— *Sancta Maria!* het is Pedro, zuchtte Leone. *Dios mio!* wat ben ik gelukkig u te zien!

— Ik ook! maar zeg mij, zijt ge gekwetst?

— Neen! Ik viel van mijn paard en bleef half bedwelmd liggen. Ik heb zoo in een schemering gezien, dat iemand in den put is gedaald, maar verder weet ik niets meer.

— In den put gedaald! Sancho is een dapper man, als hij dat gedurfd heeft! mompelde Pedro.

— Hum, dan moogt ge aan uw schat vaarwel zeggen, Senor Leone! Sancho zal er mee weg zijn. Ga van avond eens kijken bij den dikken venturo (herbergier) Barry! Misschien tracteert hij u met uw eigen geld, lachte Conrad.

— Dat is een magere troost, zuchtte Leone. Maar ik zeg u, Senor Conrad, als dat waar is, dan haal ik den schurk de oogen uit den kop.

— Kom, we zullen u naar huis brengen, zei

Pedro. Ge moet er u in troosten Senor Leone, er is niets aan te doen.

— Het zou mij ook niets maken, doch het is

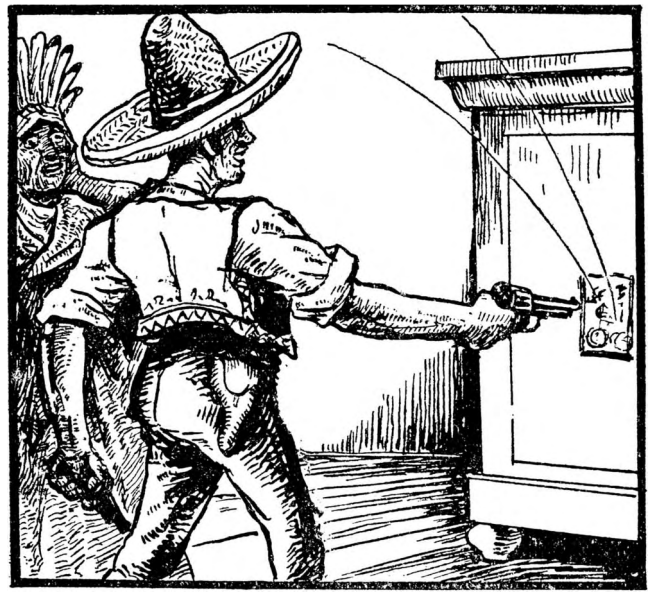

de bruidschat van mijn docheer Mercedes. Carabadja ! Ik zal den schurk dooden, als ik hem vind.

— Heel goed, maar kom nu op mijn paard. Als zij den schat gevonden hebben is er toch niets

meer aan te doen en als zij hem niet hebben kunnen ze elk oogenblik terugkomen.

Een uur later was Senor Leone in zijn haciendera goed en veilig aangeland en keerden Pedro, Conrad en Salvator naar het Blokhuis terug.

***

Het kon bij middernacht zijn, toen Conrad plots midden zijn slaap wakker schrok.

Iemand had zijn schouder aangeraakt en zacht zijn naam genoemd.

Conrad greep zijn revolver, dat altijd onder zijn oorkussen lag en gebood op dreigenden toon : « Handen omhoog ! »

— Zachtjes aan, Conrad, zei een welbekende stem. Steek uw pistool op zak en kom met mij op de muren van het Blokhuis. Er is nieuws op handen, kameraad.

— All right, Pedro, ik had u voor Sancho genomen, old fellow ! Wat is er gaande ?

— Kom maar mee, maar wees voorzichtig, de vrouwen niet te wekken, of 't is weer spektakel.

Geluidloos slopen de twee mannen naar buiten, de voorkoer over, recht naar de verdedigingsmuren.

— Wel, wat zegt ge er van? vroeg Pedro.

— Heb ik het van mijn leven! gromde Conrad. Wat voeren die roode duivels daar uit?

— Ge ziet het, zij hebben vuren rond den duivelsput aangelegd en dansen er rond om de booze geesten te verjagen!

— Kom, Pedro, we gaan dat sport eens van dichtbij bekijken, 't is de moeite waard!

En 't was de moeite waard ook!

Bonte Poema zat naast den boord van den put neergehurkt, de opperhoofden van den stam rond zich, de heilige pijp te rooken.

Achter hen waren in een cirkel een tiental vuren aangestoken, die hoog oplaaiden.

Daar om heen dansten de krijgers van den stam der Pilars, ze droegen de rood en wit geverfde pluimen op het hoofd en hadden hun lichaam overschilderd met de zwart-roode oorlogskleuren.

Hun tomohawks flikkerden in de oplaaiende vlammen, wanneer zij ze cirkelend op en neer wierpen.

Doch de blikken van Pedro en Conrad bleven op dat schouwspel niet gevestigd.

De twee vrienden hadden midden den kring twee blanken opgemerkt. Hun handen waren op

hun rug gebonden en in stomme wanhoop schenen ze af te wachten, wat de Pilars met hen gingen aanvangen.

— By Jove! dat is Senor Leone en zijn dochter Mercedes, fluisterde Conrad, Pedro in het oor.

De trapper knikte, maar antwoordde niet.

— Wat willen ze met hen aanvangen? vroeg Conrad.

— Ik vrees, dat zij hen in den put willen doen dalen, om den schat te zoeken, mompelde Pedro.

— Maar dat mag niet gebeuren! stoof Conrad op, zijn pistool grijpend. Ge weet wat over den put verteld wordt!

— Wij kunnen niets, Conrad! Wij zijn met twee! Tel eens met hoeveel zij zijn? Misschien met een honderd vijftig!

— En toch zullen wij beletten dat die arme man en dat onschuldig meisje gedood worden! ging Pedro voort.

— Helaas! Waren mijn peone's hier, dan zou er misschien nog kans zijn hen te redden, maar nu! Hoe zoudt gij het aan boord kunnen leggen, Pedro?

— Luister, zei de trapper, blijf gij hier, Conrad, ik ga naar Zwarte Bison. De Mapoetschen hebben sedert het begin van de derde maan hun

jachtkamp op eenige mijlen van hier opgericht.

—Maar zult ge den tijd hebben terug te zijn, voor het gebeurt?

— Ik hoop het! De ceremonie is nog maar juist begonnen. Cara zal moeten toonen wat hij kan! Adios! Conrad! Als het te ver gaat, schiet dan in de bende, maar tracht u schuil te houden achter de rots.

— All right! En haast u wat, boy! Elke minuut zal mij een eeuwigheid schijnen!

***

Nu vloog Pedro over den weg.

De hoeven van Caro, zijn paard, schenen den grond niet te raken en nog altijd joeg Pedro het op.

— Vooruit, kid! (kind). Toon wat ge kunt! Vooruit, Caro, gij, de vlugste van allen, vooruit!

Eindelijk! daar puntten de eerste boomen van het woud en in dat woud hâd Zwarte Bison zijn jachtkamp opgericht.

Pedro bootste perfect het gehuil van den nachtuil na.

Onmiddellijk verscheen een Indiaan, die ergens achter een boom de wacht hield, en leidde

Pedro tot in de tent van den hoofdman, waar al de krijgers vereenigd waren.

De Mapoetschen waren hoogstens met een vijftigtal krijgers, doch het was het kruimpje uit van den troep. Kerels die voor geen gevaar achteruit weken en hun leven voor hun opperhoofd zouden gegeven hebben.

— Dat mijn blanke vriend welkom weze in ons midden, begroette hem Zwarte Bison.

— Dat de Groote Geest, die de jacht beheerscht u een rijken buit schenke! groette Pedro terug.

— Wat verontrust het hart van mijn blanken broeder, dat hij in den maneschijn tot mij komt? Is de blanke lelie krank?

— Goddank neen, Opperhoofd! Fanny stelt het uitstekend, maar Bonte Poema...

Bij het hooren van dien naam waren al de krijgers rechtgesprongen en staken hunne tomohawks hoog, de lucht in.

Maar Zwarte Bison deed een teeken met de hand en allen gingen weer zwijgend zitten.

— Mijn blanke broeder gelieve te verklaren wat hij van de Mapoetschen verlangt, zei het opperhoofd.

Vlug legde Pedro het geval uit.

— Ik weet niet wàt er in dien put is, eindigde

hij, maar wat ik weet, is, dat niemand, die er in afgedaald is er nooit levend weer uit bovenkwam.

Zwarte Bison dacht een oogenblik na, dan richtte hij zich naar zijn krijgers.

— Mapoetschen, zei hij, wij zijn niet op het oorlogspad, ik kan van u niet eischen dat ge mijn blanken broeder zoudt helpen. Beslist zelf wat ge doen zult.

Als één man hieven de Mapoetschen hun tomohawsk omhoog en stieten hun oorlogskreet uit:

— Koeroelko! Koeroelko!

— Gij hebt zelf beslist! Dat de Groote Geest ons de overwinning geve, zei Zwarte Bison. Hij nam zijn oorlogswapens, ging de tent uit en sprong op zijn vurig paard.

Door den nacht reden de Mapoetschen naar den duivelsput om hulp te brengen aan hun blanken broeder en de witte gazelle.

***

Intusschen was de toestand voor Senor Leone en Mercedes vrij onrustwekkend geworden.

De dansen waren geëindigd, de vuren bijna uitgedoofd.

Bonte Poema stond met een grijnzend gezicht voor de twee blanken.

— In dien put ligt de schat van het Bleekgezicht en Bonte Poema wil hem hebben om vuurwater te koopen, grinnikte hij. De blanke gazelle zal hem gaan halen!

— Neen! neen! gilde senor Leone. Gij moogt den geheelen schat hebben, maar laat mijn kleine Mercedes er niet in afdalen! Ze zal sterven! Niemand kwam er ooit levend uit.

— Het bleekgezicht heeft den schat in den put geworpen, de blanke gazelle zal hem ophalen! herhaalde de woestaard onverbiddelijk.

Hij deed teeken aan twee van zijn krijgers en de lasso, die Sancho bij den put had laten liggen, wern Mercedes om het middel geknoopt.

— Dios Mio! smeekte Leone, heb medelijden! Laat mij afdalen, maar spaar haar het leven! Ze is zoo jong, zoo onschuldig!

— Stjl vader, zei het moedige meisje, het zal missehien zoo verschrikkelijk niet zijn! Wellicht is er niets waar van al die vertelsels!

— Naar beneden! gebood op dat oogenblik, Bonte Poema.

Mercedes werd tot aan den put gesleurd, maar niet zoodra had zij een blik in de diepte geworpen

of ze wierp zich met een ijselijken gil achteruit.

Twee oogen, rood als gloeiende kolen, glinsterden haar van in de duisternis tegen.

— Neen! Neen! Ik wil niet, riep ze, buiten zichzelf van schrik.

Tot nu toe had Conrad zich kalm kunnen houden, maar nu was 't uit met zijn zelfbeheersching.

Razend van woede sprong hij van achter zijn rotsblok en schoot de zes kogels van zijn revolver achtereen naar de verblufte Pilars af.

Een oogenblik heerschte een onzeglijke paniek tusschen de krijgers, doch reeds was Bonte Poema vooruit gesprongen en riep met zijn stentorstem :

— Blijft staan! Ellendige koyoten! Hoort ge ge niet dat het de wapens van de bleekgezichten zijn!

Doch, op hetzelfde oogenblik viel een regen pijlen op hen neer en de schreeuw van de Mapoetschen weerklonk door de lucht :

— Koeroelko! Koeroelko!

Onder oorverdoovend gehuil en getier joegen Zwarte Bison en zijn krijgers in een helsche ronde omheen den duivelsput.

— Verraden! We zijn verraden! vloekte Bon-

te Poema, maar zóó vlug geven de Pilars zich niet verloren ! Foeanta ! Foeanto !

In een oogwenk waren de krijgers rond hun opperhoofd vergaderd.

— Foeanta ! Foeanto ! klonk het in den donkeren nacht.

Doch de Mapoetschen beschreven een dichteren en dichteren kring omheen hun vijanden, de tomohawks zoefden door de lucht, de pijlen floten in den nacht, terwijl de schreeuw : « Koeroelko ! Koeroelko ! den strijdkreet van de Pilars beantwoordde.

Doch de Mapoetschen, op hun vurige dravers gezeten, hadden, niettegenstaande hun minder getal, een groot voordeel op de Pilars, wier paarden in het naburig elzenbosch rondliepen.

Met een verwensching van woede gaf Bonte Poema het teeken tot den aftocht en het voorbeeld van zijn krijgers volgend, zocht hij zijn heil in de vlucht.

Zwarte Bison en zijn krijgers bleven als overwinnaars achter !

***

Toen de stilte weer was ingevallen en de krijgers van Zwarte Bison rustig rond den put wa-

ren gaan zitten rees eensklaps een man overeind van achter de steenen omheining.

In zijn armen hield hij Mercedes, die half bewusteloos was van schrik en ontroering.

— Ik dank het edele opperhoofd, Zwarte Bison, zei hij. Zonder zijn hulp ware mijn arm kind misschien reeds dood.

— De Mapoetschen hebben hun plicht gedaan! zei het opperhoofd eenvoudig en nu zal Zwarte Bison den schat van het bleekgezicht uit den put halen.

— Wat zegt ge? riepen Pedro, Conrad en Senor Leone tegelijk uit.

— Zwarte Bison heeft in den duivelsput geloerd, hij weet wat er in zit, herhaalde de slimme Indiaan.

Hij zal den schat van het bleekgezicht ophalen.

Daarop wenkte hij vier van zijn mannen.

— Mijn krijgers zullen eerst een stuk rots naar beneden werpen en dan zal Zwarte Bison neerdalen, zei hij.

Vier sterke kerels gingen naar een rotsblok, die een tiental meter verder lag en rolden hem tot bij den duivelsput.

Dan, met vereenigde krachten hieven de Ma-

poetschen het stuk rots over de steenen omheining en lieten het in den put glijden.

Met een smak viel het zwaar stuk rots in de diepte.

Zwarte Bison wachtte een oogenblik en boog zich dan over den duivelsput.

— De oogen van den Zwarten Geest zijn gedoofd, zei hij.

Het opperhoofd wil nu naar beneden dalen.

Met een toorts in de eene hand en zijn tomohawk in de andere gleed Zwarte Bison aan het uiteinde van den lasso naar beneden...

***

Met angstig kloppend hart wachtten de mannen wat er gebeuren zou.

Pedro had zich over den put gebogen, maar zag niets dan het schemerende licht van de toorts in de eindelooze diepte.

Eindelijk werd een krachtige ruk aan den lasso gegeven.

— Het teeken ! juichte Senor Leone. Trekt op, mannen !

Het was een moeilijk en lastig werk. Zwarte Bison scheen wel driemaal zoo zwaar als toen hij neergelaten werd.

Eindelijk was hij boven.

Maar een kreet van verstomming en afschuw begroette hem.

Rond zijn hals, zijn armen, zijn middel had hij het doode lichaam van een reuzenslang gevonden.

— Daar is de Zwarte Geest! zei hij. Zwarte Bison had de oogen herkend, daarom deed hij een rotsblok naar beneden werpen. De slang werd er onder verpletterd.

— En de schat? vroeg Senor Leone, ontgoocheld.

Zwarte Bison boog zich over het doode ondier, greep zijn mes en sneed het open.

Het konijnenvel, gevuld met de ontelbare bankbiljetten zat in de bovenste kronkels van het ondier.

De slang had het met den geheelen schat erin, ingeslikt!

Senor Leone greep het vel vast en trok er de bankbiljetten uit.

Dan nam hij een heelen hoop van de kostbare briefjes en bood ze Zwarte Bison aan.

Maar het opperhoofd der Mapoetschen wierp trots het hoofd in den nek.

— De zonen van het woud hebben slechts hun plicht gedaan, zei hij. De Groote Geest zorgt voor kleeren, en schenkt hun de groene jachtvelden met het talrijke wild, wat zouden ze nog meer verlangen?

En in den donkeren nacht verdwenen Zwarte Bison en zijn krijgers, terwijl hoog in de lucht hun triomfkreet weergalmde :

— Koeroelko! Koeroelko!

SACHA IVANOV.

KINDERVREUGDE

I. Wanneer d'avond langzaam komt aangetogen
En de zon in het Westen is ondergegaan,
Komen de kindertjes toegevlogen
En gaan ze te gare rond moedertje staan.
II. Ze zagen en plagen om een boekje,
En moeder beloven ze braaf te zijn
Tot eindelijk ze mogen gaan tot aan 't hoekje
Om een « Ivanovke » ! en blij dat ze zijn
III. Ze dansen van vreugd en van pret,
Ze danken moedertje blij,
En lezen dan vlijtig van a tot z
Want Nat is Jo de Karbonkel nabij.
IV. Soms ontsnapt hun een kreet van schrik of van vreugd
En dan lezen ze gauw weer vooruit, verheugd
Dat Ivanov toch zulke wondere avonturen vertelt
En het leven teekent van zoo menigen held.
V. En als dan het klokje acht uur heeft geslaan,
En het tijd is om naar bedje te gaan,
Dan ontsnapt hun een zucht van spijt of verdriet,
Want hoe graag ze die boekjes lezen, dat begrijpt zelfs
[moedertje niet! LILI.

DE AVONTUREN VAN DICK EN OOM FELIX

Dick, dat is nu eens een uitvinder!
Hij kan vliegen gelijk een vlinder!
Oom Felix, ja, helpt hem er bij
En zij vliegen als vogels zoo vrij!
Zij halen een schat uit Amerika,
Mien, Dien en Moeder riepen : Hip! Hip! Hoera!
Dick redt een meisje uit een voogd zijn klauwen
En dan gaat hij er mee trouwen!
Johan Mekel wordt door Lama's begraven onder 't goud,
Maar dat is iets waar hij niet veel van houdt!
Dick en Oom Felix zijn gevangen deze maal
Maar worden gered door Dick's gedacht van de weegschaal!
Johan Mekel, als levende Boeddha ingevet,
Wordt gelukkig op 't laatst nog ger d!
Dick gaat vierhonderd mete onder de zee,
En neemt een schat terug naar boven mee!
Dick en zijn oom worden gevangen door Engelschmannen
Maar overwinnen tegen de Afghanistannen;
En nog veel andere schone verhalen
Kunt gij in SACHA IVANOV'S boekjes halen.
Mijn aangenaamste ontspanningsuur,
Is : SACHA IVANOV'S LECTUUR !!!

Herman BLITS, Daillylaan, 18 , Schaerbook.

ONZE WEKELIJKSCHE DICHT- EN TEEKEN PRIJSKAMPEN

Zij gaan nog altijd voort! Ik verwacht vele prachtige gedichten en teekeningen van mijne zeshonderd rakkers en andere lezers. Ziehier de uitslag van deze week :

A) DICHTKUNST : Eereprijs : (10 frank) :

Lili en Edward BONNEVALLE, rakker nr 388, Wimpelbergstraat, 2, N.-O. Heembeek, Brussel II. Met een paar prachtige gedichten « Kindervreugde » en « Heilgroet aan Sacha ».

Eerste prijzen :

1. Mej. Mariette YSEWIJN, Buntstraat, 27, Hamme - Dendermonde;
2. Roger WERNER, Aarschotsche Steenweg, 164, Wilsele;
3. Herman BLITS, Daillylaan, 183, Schaerbeek;
4. Georges ROSSEEUW, Sint-Denijsstraat, 140, Kortrijk;
5. A. VAN PETEGHEM, Peperstraat, 20, Gent.

Een eervolle melding in 't dichten verdienen :

M. Coppens, Hasselt; Jos. Gysemans, Putte; Roger De Smet, Oordegem; Edward Van Onkelen, Boom; Buys Willem, Haasrode; Isidoor De Ridder, Hamme; Alfons Gilles, Breedene a/zee; Frans Hardies, Herenthals: M. Ickx, Brasschaet; Judith Vandenbrande, Wespelaar; Vanhove Florimond, Leuven; Marcel De Brabanter, Okegem; Maurice Wauters, Lebbeke; Louis Van der Steen, Berchem (Antw.)

B) TEEKENEN : Eereprijs : (10 frank) :

M. Armand DEVERNIE, Langehoogstraat, 124, Ronse, met een prachtige waterverfteekening van « Tarzan ».

Eerste prijzen :

1. A. NEUKERMANS, Kattestraat, 109, Okegem;
2. Emile BOELENS, Diestschestraat, 44, Leuven;
3. Georges KOEKELBERG, Kapelstraat, 52, Burght;
4. Réné DE VOTTER, Geestdriftstraat, 5, Anderlecht;
5. André LONNEUX, Bondgenootenlaan, 36, Landen.

Eervolle Meldingen :

Jean Devriese, Oostende; J. Cuypers, Lier; Eugeen Dilles, Turnhout; Gaston Imbo, Geeraardsbergen; P. Versteken, Zaventem; Arsène Vanoverbeke, Audenburg; Jeanne Van Hove, Gijzegem; Gilbert De Meyer, St-Denys-Westrem; R. De Kock, Lier; August Van der Aa. Antwerpen; A. De Vos, Kortrijk; Donie Van Thielen, Heverlee; Marcel Blondeel, Meenen; Adolf Vermeulen, Mechelen; JeanVan de Plas, Rotselaar; Frans Blondeel, Nieuwpoort; M. La Grange, Mechelen; Pierre Termont, Brugge; Paul Magerman, Temsche; Bouve Leon, Nieuwpoort; Marie Van Den Berghe, Meerbeke; Roger De Vusser, Gent; Aimé Colpaert, Gent; Alfons De Rocker, Laarne.

Aan al die flinke rakkers mijn beste gelukwenschen en een stevige handdruk van SACHA.

IVANOV'S RAKKERSCLUB

Werden deze week ingeschreven in het « GULDEN RAKKERSBOEK »
(11e Vervolg)

601, Jean Lavender, St-Lambrechts-Woluwe ; 602, Frans Lammens, Roeselaere ; 603, Frans van Winkel, O.L.Vr. Tielt ; 604. Auguste Aerts, O. L. Vr. Tielt ; 605, Félix Vrebos, Tervueren ; 606, Karel van Geyt, Borgenhout ; 607, Edouard Dewitte, Wervik ; 608, Roger en 609, Willy Van Cauwenberg, Evere (Brussel) ; 610, Jean Callebaut, Ronse ; 611, Arthur Monbaleiren, Ronse ; 612, Jan Van den Hole, Ronse ; 613, Jozef Vermeien, Gijzegem ; 614, Georges Hindrijckx, Gistel ; 615, Guillaume Morren, Leuven ; 616, Daniel Van Houtte, Gullegem ; 617, Hubert de Reu, Gent ; 618, Pierre Toeymans, Borgerhout ; 619, Frans Boiy, Nijlen (Lier) ; 620, Karel van Marcke, Antwerpen ; 621, Julien Houtekier, Kortrijk ; 622, René Deraymaker, Hoeilaert ; 623, Maurits de Mocyer, Pijsegem ; 624, Haverals Frans, Nijlen ; 625, Georges d'Hondt, Knocke a/zee ; 626. Emiel van Hoeyweghem, St-Niklaas (Waas) ; 627. Robert Vandenborre, Maleizen-Overijssche ; 628, Pierre Taeymans, Borgerhout ; 629. Robert Vander Bracht, Ninove ; 630. Karel Lefeber, Antwerpen ; 631. Victor Sleeckx, Grobbendonk ; 632. René Dehaeck, Gent ; 633. Roger Massa, Oplinter ; 634. Paul Nollet, Audenaerde ; 635. Ivan L'Hoëst, Hasselt ; 636. Germain De Landtsheer, Gent ; 637. Henri Lafère, Oostduinkerke ; 638. François Reneau, Steenokkerzeel ; 639. Leon Vercauteren, Waasmunster ; 640. René Poels, Wezembeek-Ophem ; 641. Carlos Rotterman, Ertvelde ; 642. Armand Dewulf, Westende ; 643. Dewijsse Joris, Westende-Bad ; 644. Marcel De Coster, Klein Westende ; 645. Lucien Geryl, Westende ; 646. Maurits Geryl, Westende ; 647. Roger Geryl, Westende ; 648. Pieter Gunst, Westende ; 649. Firmin Gunst, Westende ; 650. Roger Haest, Westende.

Rakkers, kunt ge 't gelooven ? We zijn nu al met ZESHONDERD-VIJFTIG leden ! En 't is niet gedaan, hoor !

Allemaal welgekomen in onzen Vriendenkring ! En zoek nu maar elk in uw stad of dorp de andere leden van onzen Club op, om te zamen een plaatselijken Club te stichten.

Verleden week schreef ik het U : **elke maand** schenk ik **een Voetbal in echt leder** aan een verdienstelijken Rakkersgroep. Wie is er de volgende maand bij ? Dà-àg, allemaal ! Vele hartelijke groeten van uw eerevoorzitter SACHA.

Nota : Wie lid wil worden van « Ivanov's Rakkersclub » sture 2 frank in postzegels aan Sacha IVANOV, Rijschoolstraat, 25, Leuven.

Hij ontvangt, per keerende post, een Rakkers-kenteeken en lidkaart en wordt ingeschreven in het Gulden Rakkersboek.

Toekomende week — Nr 88 van

Ivanov's Verteluurtjes

De Dochter van den Mandarijn

De nieuwste avonturen van Dick en Oom Felix in het wonderland der Chineezen.

Iets om twintig keer te herlezen achtereen!

Prijs : 60 centiemen

het VOLLEDIG verhaal. — Overal te verkrijgen.

KOMT TE VERSCHIJNEN : — Nr 24 van

IVANOV'S KLEINE ROMANS

Verzegelde Lippen

Een uiterst boeiend roman van den Vlaamschen buiten, waar moederliefde, geldzucht en berouw telkens op den voorgrond treden en waar tevens een frissche, jonge liefdeidylle in geweven is.

Verzegelde Lippen

zal eens te meer een overweldigend succes zijn bij ons Vlaamsch publiek.

OVERAL TE VERKRIJGEN - **1 Fr.** - DE VOLLEDIGE ROMAN

Reeds verschenen en nog steeds te verkrijgen :

1. Irena, de dochter van den dronkaard.
2. De Speelduivel.
3. Geld en liefde.
4. Broederveete.
5. Levensstormen.
6. De Misdaad van 20 u. 30.
7. Vera, het fabrieksmeisje.
8. Moederliefde.
9. De Menschenhater.
10. Het Diamanten Kruis.
11. Het Offer van Blonde Dora.
12. Klatergoud.
13. Bianka, de Zigeunerin.
14. Twee Oogen zoo blauw...
15. De Misdaad in het Stadspark
16. Tonia's Stiefmoeder.
17. Verborgen Liefde
18. Lucy, de kamenier van het « Strand-Hotel ».
19. De verdwenen Bruidegom.
20. Twintig jaar later.
21. De Giftmenger.
22. Zeemansliefde.
23. Gebroken Harten.

S.I.F.A.C., Dapperheidspl., 18, Anderl.-Brussel
Afg.-Beh. : O. Boute.